

חדות שאיפיינו הפקה קשת-עורף זאת: "אילו ידענו מראש מה עומד לפנינו, היינו מכינים את ההפקה בשטח שנה וחצי לפני תחילתה, ולא חודשים ספורים בלבד כפי שעשינו. היו גם קשיים נוספים — מזג אוויר סוער, מחלות וכדומה."

מהלומות

במיטבח

אין זה סוד שהאווירה בתחילת ימי הצילומים לא היתה בריאה ביותר — לא נפשית ולא פיסית. הישראלים הופתעו לראות את הביורוקרטיה האמריקאית בי מלוא הדרה, כשעשרות אנשים טסים הלך וחזור בקווים ניו-יורק-לונדון-רומא-תל-אביב ומחליפים זה את זה בתדירות סילונית כימעט.

הישראלים טענו: "במקום אנשי-קולנוע הגיעו לכאן אנשי-אולפן." האמריקאים לא בטחו בידע הישראלי והטיסו לישראל גם ארגונים מלאים במסמרים. שלא לדבר על כל עמדות המפתח שאוישו באמריקאים ושייצרו מתחים רציניים בימים הראשונים של ההפקה. בימים כתיקונם נימצאו כי 400 עד 500 איש באתר הצילומים, צבא שקל יותר לנהל בעזרת גנרל מאשר בי עזרת מועצה גנרלים: דיק אירווינג (הי מסיק), ג'ורג' אקשטיין (המפיק), ובוריס סאגאל (הבמאי) בצד האמריקאי, כשבי חזית הישראלית ארנון מילצ'ן וישראל רינגל כאחראים, ורוני יעקוב ספיפק את שרותי ההפקה. וכמו על המסך חלפו שמות כדיק לרמן, טד ג'וזף, פיטר תומפסון, מרי שאל גרין ומנהל-ההפקה בוב סטון, ש"הועף" לפני כחודש בילבד ותחתיו בא איאן לואיס.

החילופים בצמרת זיעזעו גם את אווני הקיר. צמד-חמד של אנשי סעולים קיבל כרטיס חזרה אחרי שהחליף מהלומות אג-רופים במיטבח. היתה זו הודמנות לכמה "סטאנטימן", ישראליים להתאמן במיקצוע, לשבחיו של האחראי האמריקאי.

תופעה זו של קירוב לבבות, בכורה המשימה המשותפת, היא אולי הלקח הי חשוב ביותר שאפשר ללמוד מהפקה רצינית זו. מסתבר שלמצדה עוצמה משלה, לא רק בטבע ובנוף, כי אם גם כאתגר שרתם למנועיו את הפועלים הקטנים ביותר עם הכוכבים המיוחסים ביותר. בי אנרגיה משלה סחפה מצדה אפילו את אלה שהיו ממורמרים על שכן, על תנאים סני-טרים או על הידיקים לא קרואים. "נידמה לי שאזכור את אתר הצילומים הזה גם משום שחליתי כאן," הצטחק ג'וזף ויומן. "ככה זה, לכל אתר הצלקת שלו, אבל איך אוכל להתעלם מן ההרגשה הייחודית שיש במקום הזה, כשאתה מביט אל פני ההיסטוריה ולרגליך פרוש הים האגדי הזה?"

אופטימיות

לקראת הסוף

פיטר סטראוס, שהיה החולה מכולם, לקה גם הוא באופטימיות. לקראת הר סוף, אולי משום שריח הבית עלה באפו. אך קרוב לוודאי שהיה זה בגלל הטיפול הי רפואי שקיבל בלונדון, יחד עם מחמאות שהחלו להגיע מלוס-אנג'לס, כי התוצאות נראות מרהיבות.

ואשר לפיטר אוטול, המכונה כפי כל "הנסיך", ואשר הצוותות כולם מורידים בפניו את הכובע, דומה שגם הוא נירגע מאז שהחלו הצילומים. עובדה: הוא ש-איים בתחילת הצילומים כי אם לא יבראו למענו את הקאראון הממוזג מרומא לא יתחיל בצילומים, לא יצא את גבולות ישראל במשך כל ימי ההסרטה. שלושה ימים בטרם עזב הספיק להעניק ערב תיאטרון מעולה לתושבי באר-שבע, העיר שבחר לשבת בה, הרחק מן ההמון הסוער.

ואולי כדאי לחשוב על הדבר החשוב ביותר — על התוצאות. אם אכן תצליח הסידרה, יהפכו התלאות לחוויות, כמו כל עבר היפה מן ההווה. ולמי שמפקפק בי כדאיות המאמץ, כדאי לענות מפיו של דייוויד אופטושו, שחקן האופי היהודי המעולה, הממלא את תפקידי הרבי מתוך תחושת שליחות נוראה: "אני מקווה וי מתפלל שמצדה תתקן את מה שעולהה הסידרה שואה, שהיתה לדעתי עלבון ל-אינטיליגנציה וליהדות."

שוד היהלומים

של מלכה רוזנשטיין

(משואל, עם בעלה)

הוא השלישי

בסידרת

ההתנפלויות על

נשות המיליונרים

את יום הולדתו של הצייר הישרי אל הנודע, ראובן, ממשכים לחוג מדי שנה, גם אחרי מותו. זוהי מסורת הנשמרת על-ידי אלמנתו, אסתר רובין. ביום החמישי שעבר ערך השגריר האי-טלקי בישראל, ג'ורלמו ניסיו, מסיבת קוקטייל בחווילתו שבתל-בנימין ברמת גן, לציון המאורע. בין האורחים היו ידידי המישפחה הוותיקים. גם עורך-הדין אמנון רוזנשטיין ורעייתו, מלכה, היו ביניהם. לרגל המאורע ענדה מלכה רוזנשטיין, אשר

נשות החברה

על הכוונות

בתום המסיבה חזרו אמנון ומלכה רוזני שטיין לדירתם שברחוב שרת בצפון תל-אביב. אולם בילוי הערב לא הסתיים לגי בהם. יחד עם רונית, בתה הגדולה של

מכונה, "הסבתא הזוהרת" מאז נולדה נכ-דתה שאינה צעירה בהרבה מבתה הרבי-עית, את תכשיטי היהלומים היקרים שלה, שאותם היא שומרת להודמוניות מיוחדות.

מכונה, "הסבתא הזוהרת" מאז נולדה נכ-דתה שאינה צעירה בהרבה מבתה הרבי-עית, את תכשיטי היהלומים היקרים שלה, שאותם היא שומרת להודמוניות מיוחדות.

ובעלה הגרפיקאי ברוך אדלר, יצאו בני-הזוג רוזנשטיין לסעודת-ערב במיסעדה הצרפתית שבמועדון של רפי שאולי ברח' ירמיהו. בותם הסעודה הם עלו לקומת הדיסקוטק, שם בילו עד שעה מאוחרת בחברת ידידים. אחרי השעה שתיים בלילה חזרו בני-הזוג רוזנשטיין לביתם במכונית המרצדס הלבנה של אמנון. על מה שאירע אחר-כך, סיפרה מלכה רוזנשטיין: השעה היתה בערך עשרה אחרי שתיים. החנינו את המכונית במיגרש החנייה ו-יצאנו לעבר דלת-הכניסה הנעולה. כשאמי-נון הוציא את המפתח כדי לפתוח את הדלת, הופיעו לפתע ארבעה בחורים ש-כובעי-גרב מכסים את פניהם. שניים מהם התנפלו על אמנון, תפסו אותו מאחור ו-חנקו אותו. שני האחרים תפסו אותי. "זהו שוד", הם אמרו. "תשתקו ולא יק-רה לכם שום רע!" אחד מהם תפס אותי מאחור וסתם את פי. השני תלש את ענק היהלום שלי מעל צווארי. זה היה ענק עם יהלום של שלוש שה קאראט. ניסיתי להסיר את ידו של השודד שסתם את פי ותוך כדי כך סרטתי את פניו בציפורני. "הם לא החזיקו בידיהם שום נשק. גם לא סכינים. הם פשוט התנפלו עלינו ותפי-סו אותנו בידיהם. אולם אין שחר לסי-פור שהופיע בעיתונים כאילו הם הפילו את אמנון לארץ, היכו אותו מכות-יריח וכפתו אותו בידי וברגליו. כל העסק נמ-שך כמה דקות הם אמרו לנו כל הזמן: "תשתקו ולא נעשה לכם שום דבר." בהתי-חלה צעקתי מפחד ומבהלה, אבל אחרי-כך השתקתי. הם ניסו להוריד את טבעתי היהלומים שמעל אצבעי. בהתחלה התנגד-תי. אבל אמנון קרא אלי: "תני להם את הטבעת." הם מיהרו להסתלק. כעבור כמה שניות כבר הגיעה למקום ניידת מיסטר. מסתבר כי שתי בנותיה הגדולות של

מלכה וארבע בנותיה: רונית הנשואה שבזכותה נהפכה מלכה לסבתא, טלי ודנה, שהן כיום בשנות העשרה שלהן, ובת הזקונים שלה, שהיא כיום בכיתה אל-ר, וגדולה רק במעט מנכדתה.

האם ובנותיה